

Ран Босилек

Баба Меца и Заю Баю

Нарамила Баба Меца торба с круши. Тръгнала из гората. Срещнал я Гарванчо.

– Къде, Мецо?

– При човека.

– Защо ти е потрябвал?

– Да ми пази мечетата, когато ходя из гората.

– Какво ще му дадеш?

– Тия круши в торбата.

– Дай на мене само три крушки, Бабо Мецо, и аз ще ти пазя малките мечета.

– Умееш ли да ги заиграваш, да им пееш?

– Умея, как да не умея. Ей така: Га-га-га, га-га-а! – загракал гарванът.

– Не ставаш за тая работа – рекла мечката и отминала.

Срещнало я магарето.

– Къде, Мецо?

– При човека. Ще го викам да ми бави мечетата.

– Какво ще му дадеш?

– Торба круши.

– Дай на мене три круши. Ще ти свърша работа. Не ти трябва човекът!

– Знаеш ли да заиграваш малки мечета? Умееш ли да им пееш?

– Как да не умея, Мецо. От мене по-гласовит певец няма: „А-а, а-а а-ик!“ – заревало магарето.

Мечката си затулила ушите. Отминала. Срещнал я Заю Баю.

– Къде, Мецо?

– При човека. Диря го да ми гледа мечетата, кога отивам из гората.

– Какво ще му дадеш?

– Торба круши.

– Дай ги на мене. Аз по-добре ще ти пазя мечетата.

– Можеш ли?

– Как да не мога. И хората все мене търсят да им заигравам децата.

– Умееш ли?

– Аз ако не умея, кой ще умее! Ти ще идеш в гората. Ще остана с малките мечета. Па като им заприказвам: „Ох, мили батюви меченца! Мирничко стойте! Не се борете! Не се хапете! Ще се върне майка ви от гората. Ще ви донесе медени питки и сочни ягоди. Вий ще ядете. Тя ще ви милва по главичките, по гръбчетата, по лапичките! И ще ви дума: «Ох, мамините, ох, миличките!»“

Зарадвала се Баба Меца и рекла:

– Жив да си ми, Зайо Байо! Откога търся такъв бавач като тебе!

И тя го завела в мечата дупка. На сутринта отишла в гората. Останал Заю Баю при мечетата.

– Мечета! – викнал Заю. – Скоро навън! Да ви науча да прескачате!

Излезли на полянката при малкото блато.

– Мечета! Вижте как ще прескочи бати ви Заю!

И Заю прескочил една кална локва.

– Мечета! Хайде сега вие прескочете! Едно, две! Което прескочи най-добре, мед и круши ще яде!

Скочило първото мече и – цоп – в локвата. Скочило второто – пак в локвата. Скочило третото – камбурнало и то при другите. Окъпали се и трите в тинята.

– Мечета! Наредете се едно подир друго! Към дупката тръгнете! За шетане и ядене се пригответе! Едно, две, едно, две! Който крачи най-добре, той най-много ще яде!

Влезли в дупката. Изяли крушите. Скочили в кацата с меда. Разровили огнището. Търкулнали се в сухата шума. Заприличали на таралежи.

Върнала се мечката. Хванала се за главата.

– А бре, синковци! Кой ви изкаля като малачета?

– Наш бате Заю.

– Кой ви окъпа в медената каца?

– Бате ни Заю.

– Кой ви направи на таралежи?

– Пак бате Заю.

– Тъй ли? Чакай, Зайо, да те науча аз теб!

Ала де го Зая! Хукнала мечката да го гони. Той бяга, тя го гони, той бяга, тя го гони. Минал Заю край един дървар. Извикал му:

– Не ме гледай, като тичам! Мечката ме гони. Аз нарочно я подмавих. Да си остави мечетата. Иди в мечата дупка край блатото! Там има пълно гърне мед!

– Добре, добре, Зайо!

И дърварят отишъл в мечата дупка да вземе меда.

Тича Заю. И Меца подире му.

– Стига ме гони, Бабо Мецо, ами се върни в дупката си! Не видя ли дърваря? Отиде да ти вземе меда.

Върнала се Баба Меца. А Заю пак тича, не спира. Насреща му Кумчо Вълчо.

– Тичай, Вълчо, че дърварят остави кобила с малко конче! Тичай да грабнеш кончето!

– Жив да си ми, Зайо Байо!

А Заю все тича. Среща го Кума Лиса.

– Тичай, Лисо, у Вълчови! Има гърне с прясна риба. А той сега не е в къщи.

– Здрав да си ми, Зайо Байо!

И пак тича Заю Баю. Среща Ежка.

– Тичай, Ежко, у Лисини! Има паница сметана.

– Жив и здрав да си ми, Зайо Байо! И Заю пак тича.

Насреща му герест Петлю.

– Тичай, Петльо, у Ежкови! Житни зрънца ще намериш. Ежко сега не е в къщи.

– Жив да си ми, Зайо Байо.

И пак тича Заю Баю. Среща Вятерка и вика:

– Духай, Ветре! Дигни Петлювия кокошарник! Отнеси му полозите! Разпръсни му кокошките!

Духнал Вятерко. Вдигнал кокошарника. Отнесъл полозите. Прокудил кокошките.

А Баба Меца, като се върнала в дупката, видяла, че няма медаца, и тръгнала да гони дърваря.

Дърварят се върнал с меда при кобилката. Видял, че няма кончето, и се втурнал подир Кумча Вълча.

Кумчо Вълчо се върнал с кончето. Но разбрал, че останал без рибицата. Хукнал да гони Кума Лиса.

Кума Лиса се върнала с рибицата. Но видяла, че Ежко ѝ грабнал сметаната. И хукнала да го гони.

Върнал се Ежко със сметаната. Ала разбрал, че Петлю му изкълвал житото, и се втурнал да го гони.

Върнал се Петлю с пълна гуша. Но що да види? Вятерко дигнал кокошарника. Отнесъл полозите. Прокудил кокошките.

Хвъркнал Петлю при Вятерка.

– Ветре, защо ми направи тая пакост нечувана?

– Защо изкълва житото на Ежка. Пък Ежко грабна сметаната на Кума Лиса. А тя отнесе рибицата на Кумча Вълча. Той пък грабна кончето на дърваря. А дърварят отмъкна медаца на Баба Меца!

И още по-силно зафучал вятърът. Дигнала се буря и завъртяла Баба Меца и дърваря, Кумчо Вълчо, Кума Лиса, Ежко Бежко и Петела.

Гледал Заю, гледал, па прихнал да се смее. И тъй силно се разсмял,

че от смях му се пукнала горната устна.

Оттогава до ден днешен Заю ходи с цепната устна.

КРАЙ

© Ран Босилек

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

БИБЛИОТЕКА „ЯН БИБИЯН“
ХУМОР * ПРИКЛЮЧЕНИЯ * ЗАБАВНО ЧЕТИВО

Ран Босилек

ГАРВАН ГРАЧИ

Весели приказки и разкази

Подбор, редакция, бележка Дамян Дамев

Художник Ани Ралчева

Художествен редактор Георги Неделков

Технически редактор Катя Бижева

Коректор Емилия Кожухарова

Л. Г. V. Тематичен № 2584. Година 1972.

Дадена за набор на 5. VII. 1972 година.

Подписана за печат на 15. X. 1972 година.

Излязла от печат на 25. II. 1973 година.

Формат 1/32 84/108. Тираж 70 125. Печатни коли 13,75.

Издателски коли 10,43. Цена на книжното тяло 0,52 лева.

Цена подвързана 0,75, мека 0,56 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“

София 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3319>]